

ORZECZENIE
OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH W GDAŃSKU
z dnia 16 czerwca 2020 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku w składzie:

Przewodniczący: r. pr. Anna Lidzbarska

Sędziowie: r. pr. Iwona Haniewicz
r. pr. Michał Grochowiecki

protokolant: Dominika Wesołowska

przy udziale Rzecznika Dyscyplinarnego: r. pr. Anny Stempniewicz-Czarneckiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 czerwca 2020 r. sprawy z wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 14 stycznia 2020 r. o ukaranie radcy prawnego [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] - [REDAKTOWANE] obwinionego o to, że:

1. Nie stawił się na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Gdańsku w dniu 17 lipca 2018 r. i nie usprawiedliwił nieobecności [REDAKTOWANE]

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz.233 ze zm.) w związku z art. 62 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

2. W sposób nieuzasadniony nie dokonał spłaty zaległości wynikających z prawomocnego orzeczenia sądowego z dnia 25.03.2016 r. sygn. akt [REDAKTOWANE] Sądu Rejonowego [REDAKTOWANE] ([REDAKTOWANE]) od dnia wydania w/w wyroku do dnia wniesienia wniosku o ukaranie do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy OIRP w Gdańsku

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz.233 ze zm.) w związku z art. 6, art.11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

3. Zawarł w piśmie procesowym z dnia 26.06.2018 r. sporządzonym w [REDAKTOWANE] do sprawy [REDAKTOWANE] Sądu Okręgowego w [REDAKTOWANE] nieprawdziwe informacje dot. relacji prokurator [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] z panią dyrektorem [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] oraz dot. osobistego zainteresowania prokurator wynikiem sprawy w której bierze udział ([REDAKTOWANE])

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz.233 ze zm.) w związku z art. 6, art. 48, art. 49 oraz art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

4. Dopuszczył się działania zawodowego radcy prawnego w warunkach konfliktu interesów ([REDAKTOWANE]) w okresie od 19 października 2017 r. do 6 grudnia 2018 r. – sprawa [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] Sądu Rejonowego [REDAKTOWANE] w [REDAKTOWANE] (sprawa o eksmisję z lokalu mieszkalnego)

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz.233 ze zm.) w związku z art. 6, art. 8-10, art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

5. Nie dokonał rozliczenia się z klientką p. ██████████ (██████████), a także nie realizował prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w ██████████ sygn.. akt ██████████ z 12 stycznia 2018 r. (od dnia wydania w/w wyroku do dnia wniesienia wniosku o ukaranie do OSD przy OIRP w Gdańsku)

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz.233 ze zm.) w związku z art. 6, art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego)

ORZEKA

1. Obwinionego r. pr. ██████████ ██████████ ██████████ uznaje winnego popełnienia czynu określonego w punkcie 1 i za to, na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1, wymierza karę upomnienia;
2. Obwinionego r. pr. ██████████ ██████████ ██████████ uznaje winnego popełnienia czynu określonego w punkcie 2 i za to, na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 5, wymierza karę pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego;
3. Obwinionego r. pr. ██████████ ██████████ ██████████ uznaje winnego popełnienia czynu określonego w punkcie 3 i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2, wymierza karę nagany;
4. Obwinionego r. pr. ██████████ ██████████ ██████████ uznaje winnego popełnienia czynu określonego w punkcie 4 i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 5, wymierza karę pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego;
5. Obwinionego r. pr. ██████████ ██████████ ██████████ uznaje winnego popełnienia czynu określonego w punkcie 5 i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 5, wymierza karę pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego;
6. Na podstawie art. 65¹ ust. 2 pkt 5 wymierza karę łączną pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego.
7. Na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. 2016, poz. 233 ze zm.), obciąża radcę prawnego ██████████ ██████████ zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 1.500,00 zł na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku.

Przewodniczący:
/-/ Anna Lidzbarska

Członkowie:
/-/ Iwona Haniewicz
/-/ Michał Grochowicki

/-/ właściwe podpisy na oryginale

UZASADNIENIE

Wniosek o ukaranie radcy prawnego [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] dotyczy szeregu postępowań dyscyplinarnych prowadzonych z zawiadomienia osób fizycznych, jak również z zawiadomienia Prokuratury Rejonowej [REDAKTOWANE] w [REDAKTOWANE].

Pismem z dnia 20 kwietnia 2016 r., kierowanym do Ministerstwa Sprawiedliwości, [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] (wcześniej: [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE]) (vide: tom I i II) wskazała na szereg nieprawidłowości w prowadzeniu jej sprawy przez radcę prawnego [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] – w tym konieczność samodzielnego sporządzenia pozwu, który radca przepisał dopisując informacje, które nie były prawdziwe i nie odnosiły się do jej sprawy; brak wsparcia na rozprawach; bierność procesową i wprowadzanie w błąd co do skutków podejmowanych przez siebie działań; brak księgowania otrzymywanych kwot, a po cofnięciu mu pełnomocnictwa – brak należytego rozliczenia się z pobranych kwot.

W związku z treścią pisma [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] przeprowadzona została wizytacja pracy radcy prawnego przez wizytatora radcę prawnego [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE], która nie potwierdziła stawianych mu zarzutów bierności w prowadzonych sprawach oraz braku dokumentowania otrzymywanych kwot.

Postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2016 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przy OIRP w Gdańsku wszczęła dochodzenie o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. 2016, poz. 233 ze zm.). Po przeprowadzeniu szeregu czynności, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Gdańsku, w dniu 13 kwietnia 2017 r. wydała postanowienie o umorzeniu dochodzenia w sprawie niezwrócenia [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] zaliczki oraz niewłaściwego prowadzenia zleconych przez nią radcy prawnemu [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] spraw. Pokrzywdzona w dniu 30 kwietnia 2017 r. złożyła zażalenie na powyższe postanowienie, skutkiem czego Okręgowy Sąd Dyscyplinary w Gdańsku w dniu 14 czerwca 2017 r. postanowił uchylić postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego i przekazać sprawę Rzecznikowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wskazano, iż nie doszło do wyjaśnienia wszystkich zarzutów, które przedstawiła [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] w swojej skardze.

Po przeprowadzeniu dodatkowych czynności, w dniu 16 lipca 2018 r, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wydała postanowienie o przedstawieniu zarzutów radcy prawnemu [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] dotyczących niepoinformowania [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] w odpowiednim terminie o otrzymaniu pisma o uzupełnieniu dokumentów dotyczących oświadczenia majątkowego, braku złożenia wniosków dowodowych w sprawie prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] oraz zwlekania z wydaniem dokumentów klientki po wypowiedzeniu mu pełnomocnictwa.

Postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2018 r. Rzecznik Dyscyplinarna postawiła obwinionemu dodatkowy zarzut nie rozliczenia się z [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] oraz nie realizowania prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w [REDAKTOWANE] ([REDAKTOWANE]).

Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2019 r. Rzecznik Dyscyplinarny częściowo umorzyła zarzuty przeciwko obwinionemu pozostawiając do dalszego prowadzenia i rozpoznania zarzut z dnia 31 sierpnia 2018 r.

Pismem z dnia 25 marca 2017 r. [REDAKTED] [REDAKTED] (tom IV) poinformował, iż radca prawny [REDAKTED] [REDAKTED] [REDAKTED] nie uiszczył na jego rzecz kwoty 4.000 zł prawomocnie zasądzonej przez sąd, a zachowanie radcy prawnego przynosi wstyd korporacji radców prawnych. Na skutek przeprowadzonych czynności Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego w dniu 11 lipca 2017 r. wszczął dochodzenie o przewinienie dyscyplinarne. Następnie w dniu 27 grudnia 2017 r. doszło do umorzenia dochodzenia ze wskazaniem, iż wystarczającym środkiem dyscyplinującym radcę prawnego będzie udzielenie ostrzeżenia dziekańskiego. Od tego postanowienia odwołanie złożył Minister Sprawiedliwości zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę postanowienia, ponieważ odmowa uregulowania spornej kwoty stanowi delikt dyscyplinarny o znacznej szkodliwości czynu.

Od postanowienia o umorzeniu dochodzenia odwołanie złożył również pokrzywdzony [REDAKTED] [REDAKTED] wskazując, iż ostrzeżenie dziekańskie jest zbyt łagodną karą dla obwinionego. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w dniu 11 kwietnia 2018 r. postanowił uchylić postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o umorzeniu dochodzenia i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia. Po ponownym przeanalizowaniu sprawy i na podstawie zebranego materiału dowodowego Rzecznik Dyscyplinarny postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2018 r. przedstawił obwinionemu zarzut nieuregulowania zaległości wynikających z prawomocnego wyroku sądowego z dnia 25 marca 2016 r. (sygn. akt [REDAKTED]).

Pismem z dnia 22 sierpnia 2017 r. [REDAKTED] [REDAKTED] (tom V i VI) złożyła skargę na działania radcy prawnego [REDAKTED] [REDAKTED] [REDAKTED] polegające na niezachowaniu umiaru w swoim postępowaniu i braku szacunku do wnoszącej; podanie nieprawdziwych informacji w piśmie procesowym oraz przekroczenie granic taktu w piśmie przedstawiającym ją i jej dom w sposób obraźliwy. Rzecznik Dyscyplinarny postanowieniem z dnia 16 stycznia 2018 r. wszczął dochodzenie o przewinienie dyscyplinarne.

Pismem z dnia 17 lipca 2018 r. wniosła skargę na działania radcy prawnego [REDAKTED] [REDAKTED] [REDAKTED] wskazując na naruszenie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego poprzez działanie na niekorzysć klienta, przekazywanie sądowi nieprawdziwych informacji w sposób obraźliwy, sporządzenie zawiadomienia o przestępstwie zawierającego fałszywe oskarżenia oraz prowadzenie spraw pomimo niezajomości przepisów egzekucyjnych i eksmisyjnych. W uzasadnieniu wskazała również, iż obwiniony działał w postępowaniu eksmisyjnym na szkodę małoletniego dziecka, które reprezentował w postępowaniu o alimenty, co świadczy o konflikcie interesów.

Po przeprowadzeniu czynności wyjaśniających Rzecznik Dyscyplinarny w dniu 31 lipca 2018 r. wydała postanowienie o umorzeniu dochodzenia co do zarzutów formułowanych przez [REDAKTED] [REDAKTED] przy czym jednoczesnym postanowieniem z dnia 31 lipca 2018 r. postanowiono objąć postępowaniem jej zawiadomienie w sprawie wykonywania działania radcy prawnego w warunkach konfliktu interesów w sprawie o sygn. akt [REDAKTED] toczącej się przed Sądem Rejonowym [REDAKTED] w [REDAKTED].

Zawiadomieniem z dnia 30 lipca 2018 r. Prokuratura Rejonowa [REDAKTED] w [REDAKTED] wniosła skargę na działania radcy prawnego [REDAKTED] [REDAKTED] [REDAKTED] polegające na zawarciu w piśmie procesowym nieprawdziwych informacji dotyczącym relacji **prokurator** [REDAKTED] [REDAKTED] z dyrektorem [REDAKTED] [REDAKTED] oraz osobistego zainteresowania prokurator wynikiem sprawy w której bierze udział (tom VII).

Postanowieniem z dnia 14 sierpnia 2018 r. wszczęto dochodzenie o przewinienie dyscyplinarne w tej sprawie.

W dniu 31 sierpnia 2018 r. Rzecznik Dyscyplinarna wydała postanowienie o przedstawieniu obwinionemu zarzutu w powyższym zakresie.

W dniu 29 sierpnia 2018 r. Rzecznik Dyscyplinarny wydała postanowienie o połączeniu postępowań ze skargi: Prokuratury Rejonowej (), z urzędu (), ze skargi () oraz () i dołączyć do postępowania ze skargi () z uwagi na podobieństwo przedmiotowe sprawy i tożsamość podmiotową wskazanego przez pokrzywdzonych radcę prawnego. (vide: postanowienie tom III, str. 7)

W dniu 14 stycznia 2020 r. Rzecznik Dyscyplinarna złożyła wniosek o ukaranie radcy prawnego ().

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny po zapoznaniu się z materiałem dowodowym ustalił następujący stan faktyczny:

Zarzut 1

W dniu 19 czerwca 2018 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w Gdańsku wezwała radcę prawnego () do stawiennictwa osobistego w siedzibie OIRP w Gdańsku celem złożenia wyjaśnień w sprawie z zawiadomienia () i wyznaczyła termin na dzień 17 lipca 2018 r. Przesyłka z wezwaniem została nadana w dniu 19 czerwca 2018 r. i odebrana przez radcę prawnego w dniu 25 czerwca 2018 r.

Dowód:

Wezwanie z dnia 19 czerwca 2018 r. (k. 103, tom IV), ZPO (k. 104, tom IV)

Obwiniony nie usprawiedliwił swojej nieobecności i nie stawił się na przesłuchanie.

W dniu 31 sierpnia 2018 r. Rzecznik Dyscyplinarny postawiła obwinionemu zarzut niestawienia się na wezwanie Rzecznika Dyscyplinarnego na przesłuchanie i nieusprawiedliwienie nieobecności.

Podczas przesłuchania w dniu 25 września 2018 r. Obwiniony wyjaśnił, iż w dniu 17 lipca 2018 r. nie stawił się na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, ponieważ miał sprawę w Sądzie Rodzinnym w () o godzinie 9:30, ale przeciągnęła się ona i trwała dość długo. Wskazał, że dzień wcześniej dzwonił do Ośrodka OIRP w Gdańsku z informacją o kolizji terminów i powiedziano mu, że zostanie wyznaczony nowy termin przesłuchania.

Dowód:

Postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia 31 sierpnia 2018 r. (k. 15-16, tom III), protokół przesłuchania obwinionego (k. 17-18, tom III)

W aktach sprawy brak jest notatki z rozmowy telefonicznej, na którą powołuje się obwiniony. Pracownik sporządził jednak notatkę w przypadku innego połączenia telefonicznego ze strony obwinionego z dnia 20 sierpnia 2018 r. czy dot. przesłuchania wyznaczonego na dzień 29 maja 2018 r. (k. 107 tom IV; k. 72 tom V).

Zarzut 2

W dniu 25 marca 2016 r. Sąd Rejonowy [REDAKTOWANE] w [REDAKTOWANE] wydał wyrok w sprawie o sygn. akt [REDAKTOWANE], zgodnie z którym obwiniony został zobowiązany do zapłaty na rzecz [REDAKTOWANE] kwoty 3.540 zł wraz z odsetkami liczonymi od 30 grudnia 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. [REDAKTOWANE] wszczął to postępowanie w związku z faktem, iż radca prawny [REDAKTOWANE] nie wywiązał się z zawartej z nim umowy, wobec czego Sąd Rejonowy [REDAKTOWANE] w [REDAKTOWANE] przedmiotowym wyrokiem nakazał obwinionemu zwrócić klientowi - [REDAKTOWANE], część przyjętego przez obwinionego wynagrodzenia. Wyrok ten jest prawomocny.

Wobec braku zapłaty, [REDAKTOWANE] wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko obwinionemu, które zostało umorzone ze względu na bezskuteczność egzekucji.

Obwiniony w piśmie z dnia 23 października 2017 r. wyjaśnił, iż przygotowuje zaskarżenie wyroku i przywrócenie terminu.

Dowód:

Wyrok Sądu Rejonowego [REDAKTOWANE] w [REDAKTOWANE] z dnia 25 marca 2016 r. (k. 11-15, tom IV) postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, (k. 25 i 47, tom IV), pismo obwinionego z dnia 23 października 2017 r. (k. 44, tom IV)

Obwiniony podczas przesłuchania w dniu 25 września 2018 r. nie przyznał się do winy i zaznaczył, że to pan [REDAKTOWANE] jest mu winny kwotę 3.000 zł za prowadzenie sprawy gospodarczej w [REDAKTOWANE], jednak nie występował do niego z wezwaniem do zapłaty tej kwoty ani z powództwem do sądu. Oświadczył, że być może będzie wznosił wyrok Sądu Rejonowego [REDAKTOWANE] w [REDAKTOWANE] w trybie nadzwyczajnym. Składając dalsze wyjaśnienia wskazał, że być może zapłaci panu [REDAKTOWANE] zaległość w przyszłym roku, bo obecnie jest po rozwodzie i żona zabrała mu majątek.

Podczas przesłuchania w dniu 27 listopada 2017 r. [REDAKTOWANE] oświadczył, że obwiniony nie prowadzi dla niego żadnej sprawy i nie występują żadne wzajemne wierzycelności, do potrącenia. Podczas przesłuchania na rozprawie w dniu 16 czerwca 2020 r. wskazał, że obwiniony nigdy nie dążył do żadnego porozumienia i nie odpowiadał na żadne próby polubownego zakończenia sprawy. Gdyby obwiniony przeprosił go, to zapewne nie składałby zawiadomienia do Okręgowej Izby Radców Prawnych, ale obwiniony nie wykonał nawet takiego minimum dobrej woli.

Dowód:

Protokół przesłuchania obwinionego z dnia 25 września 2018 r. (k. 17-18, tom III), protokół przesłuchania [REDAKTOWANE] z dnia 28 listopada 2017 r. (k. 54-55, tom IV), protokół z posiedzenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 16 czerwca 2020 r.

Obwiniony prowadzi Kancelarię Radcy Prawnego pod nazwą „[REDAKTOWANE]” w [REDAKTOWANE], jest prezesem zarządu [REDAKTOWANE] w [REDAKTOWANE] z siedzibą w [REDAKTOWANE]. Nigdy nie występował o wsparcie materialne do Okręgowej Izby Radców Prawnych. Obwiniony pobierał wynagrodzenia od swoich klientów (nawet w łącznej kwocie ok 30.000 zł), był aktywny zawodowo, wyjeżdżał na wycieczki zagraniczne, m.in. do Włoch. Mimo to komornik sądowy prowadzący postępowanie egzekucyjne nie był w stanie wyegzekwować od obwinionego na rzecz [REDAKTOWANE] kwoty 3.540 zł z odsetkami.

Dowód:

Protokół przesłuchania obwinionego z dnia 25 września 2018 r. (k. 17-18, tom III), informacja od OIRP w Gdańsku (k. 123, tom IV), zeznania świadka [REDAKTOWANE] z dnia 15 lipca 2019 r. i [REDAKTOWANE] z dnia 29 sierpnia 2019 r. (k. 1-3, tom VII), postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, (k. 25 i 47, tom IV).

Obwiniony do dnia wydania przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przedmiotowego postanowienia nie zapłacił pokrzywdzonemu kwoty zasądzonej prawomocnym wyrokiem sądu.

Dowód:

Pismo [REDAKTOWANE] z dnia 1 lipca 2019 r. (k. 126, tom IV), protokół z rozprawy OSD z dnia 16 czerwca 2020 r.

Zarzut 3

Radca Prawny [REDAKTOWANE] reprezentował [REDAKTOWANE] przed Sądem Okręgowym w [REDAKTOWANE] w sprawie o przywrócenie jej władzy rodzicielskiej nad dzieckiem (sygn. akt [REDAKTOWANE]). W postępowaniu tym brała udział prokurator [REDAKTOWANE], zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa (vide: § 364 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r., Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury Dz.U. 2017, poz. 1206). W dniu 26 czerwca 2018 r. radca prawny [REDAKTOWANE] sporządził pismo do Sądu Okręgowego w [REDAKTOWANE], w którym zawarł oświadczenie, iż „(...) prokurator [REDAKTOWANE] od 2 lat weszła w jakiś bliskie niejasne relacji z panią dyrektorem i stała się faktycznie jej osobistym prawnikiem, wspiera ją na rozprawach, prostuje jej wypowiedzi, naprawia błędy i konsultuje jej wnioski na korytarzu przed kolejnymi rozprawami. Sama zbierała materiały przeciwko [REDAKTOWANE] i sama po 12 latach sporządziła akt oskarżenia i sama go również osobiście własnoręcznie podpisała. Odczuwa osobista nienawiść do matki dziecka i robi wszystko żeby zaszkodzić jej.” Do pisma nie załączył żadnych dokumentów, które stanowiłyby dowodowy odnośnik do powyższego stwierdzenia.

Dowód:

Pismo procesowe z dnia 26 czerwca 2018 r. (k. 50-51, tom VII), protokół przesłuchania świadka [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE] (k. 1-3 oraz 11-13 tom VII)

Obwiniony wskazał, iż osobiście nie składał żadnej skargi na prokuratora [REDAKTOWANE] a swoje oświadczenie sformułował na podstawie pisma z dnia 18 kwietnia 2018 r. sporządzonego przez panią [REDAKTOWANE] które zostało złożone w celu wyłączenia prokuratora [REDAKTOWANE] ze sprawy karnej. Treść pisma z dnia 18 kwietnia 2018 r. nie zawiera jednak twierdzeń, które przytoczył radca prawny w swoim piśmie z dnia 26 czerwca 2018 r.

Dowód:

Wniosek [REDAKTOWANE] z dnia 18 kwietnia 2018 r. o wyłączenie prokuratora (k. 19-24, tom VII)

██████████ słuchana w charakterze świadka wskazała, iż radca prawny nie informował jej na czym polega udział prokuratora w sprawach cywilnych oraz nie ustalał z nią treści wysyłanych do sądu pism.

Dowód:

Protokół przesłuchania świadka ██████████ (k. 13, tom VII)

Radca prawny formułując oskarżenia wobec prokurator ██████████ ██████████ nie uwzględnił jej roli w postępowaniu sądowym wynikającej z treści przepisów prawa i pominął fakt, iż prokurator może brać czynny udział w toku postępowania działając w nim na skutek zawiadomienia sądu.

Zarzut 4

Radca prawny ██████████ ██████████ był pełnomocnikiem ██████████ ██████████ w postępowaniu o ustalenie alimentów toczącym się przed Sądem Rejonowym ██████████ w ██████████ (sygn. akt ██████████) na rzecz małoletniego ██████████ ██████████ – syna ██████████ ██████████. Małoletniego reprezentowała (jako przedstawicielka ustawowa) jego matka ██████████ ██████████. Ze względu na stan psychiczny ██████████ ██████████, jej przedstawicielem (kuratorem) w postępowaniu była jej matka (babcia małoletniego) ██████████ ██████████. Tym samym obwiniony występował przeciwko małoletniemu. Pełnomocnictwo zostało udzielone obwinionemu w dniu 4 listopada 2016 r. a wypowiedziane w dniu 30 września 2018 r.

██████████ ██████████ zaangażował obwinionego również do innego postępowania ze swoim udziałem – tj. do sprawy o eksmisję toczącej się przed Sądem Rejonowym ██████████ w ██████████ ██████████). Przedmiotowe postępowanie wszczął właściciel nieruchomości m.in. przeciwko matce małoletniego, babci małoletniego oraz małoletniemu. ██████████ ██████████ pełnił rolę przedstawiciela ustawowego małoletniego ██████████ ██████████. Radca prawny występował zatem w tym postępowaniu po stronie małoletniego. Pełnomocnictwo zostało udzielone radcy prawnemu na rozprawie w dniu 19 października 2017 r.

Obwiniony reprezentował ██████████ ██████████ także w innym postępowaniu sądowym o sygn. akt ██████████, która również dotyczyła małoletniego dotyczącym kwestii sprawowania nad nim opieki.

Dowód:

Wezwanie z dnia 28 sierpnia 2017 r. (k. 25 tom V), pozew o eksmisję (k. 28-29, tom V), protokół z przesłuchania świadka ██████████ ██████████ (k. 44-46, tom V), protokół z przesłuchania świadka ██████████ ██████████ (k. 68-70, tom V), apelacja z dnia 27 marca 2018 r (k. 135-136, tom V), wyrok SR ██████████ z dnia 22 lutego 2018 r. / ██████████ (k. 158, tom V), pismo SR ██████████ w ██████████ z dnia 13 stycznia 2020 r. (k. 165c, tom V)

W postępowaniu o alimenty radca prawny dążył do uzyskania wyroku zasądzającego od ██████████ ██████████ na rzecz małoletniego alimentów niższych niż dochodzone w tym postępowaniu. Działal zatem na niekorzyść dziecka. W postępowaniu o eksmisję swoim działaniem zmierzał do doprowadzenia do eksmisji małoletniego z lokalu, w którym ten mieszkał z matką i babcią. Orzeczenie eksmisji miało doprowadzić do przejęcia opieki nad małoletnim przez swojego klienta (ojca dziecka) ██████████ ██████████

Zarzut 5

Dnia 6 maja 2015 r. pokrzywdzona [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] udzieliła radcy prawnemu pełnomocnictwa do reprezentowania jej w sprawie o rozwód i o odwołanie oraz zwrot darowizny. W toku trwania współpracy [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] przekazywała obwinionemu szereg płatności i środków finansowych na rzecz dokonania opłat sądowych. W związku z nierzetelnym wykonywaniem zlecenia, [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] w dniu 22 września 2015 r. cofnęła obwinionemu w/w pełnomocnictwo jednocześnie wyzywając go do zwrotu kwoty 4.000 zł oraz dokumentów w tej sprawie. Wypowiedzenie pełnomocnictwa przekazane zostało obwinionemu przez jego następcę w sprawie – radcę prawnego [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] oraz od [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] - za pośrednictwem maila z dnia 24 września 2015 r.

Dowód: pełnomocnictwo (tom I, str. 6-7), potwierdzenia wpłat (tom I, str. 8-11), wypowiedzenie pełnomocnictwa (tom I, str. 28), mail [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] z dnia 24 września 2015 r. (tom I, str. 30), mail [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] do Sądu Okręgowego w [REDAKTOWANE] (tom I, str. 85), wyjaśnienia pokrzywdzonej (tom I, str. 46-51 oraz na rozprawie z dnia 16 czerwca 2020 r.)

W dniu 6 lipca 2016 r. Sąd Rejonowy [REDAKTOWANE] w [REDAKTOWANE] w sprawie o sygn. akt [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] wydał nakaz zapłaty na kwotę 4.000 zł wraz z odsetkami w sprawie z powództwa [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] przeciwko [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE]. Na skutek sprzeciwu obwinionego od nakazu zapłaty - Sąd Rejonowy [REDAKTOWANE] w [REDAKTOWANE] w dniu 26 kwietnia 2017 r. w sprawie o sygn. akt [REDAKTOWANE] nakazał obwinionemu zapłacić [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] kwotę 1.500 zł wraz z odsetkami. Następnie sprawę rozpoznał Sąd Okręgowy w [REDAKTOWANE], który wyrokiem z dnia 12 stycznia 2018 r. (sygn. akt. [REDAKTOWANE]) nakazał obwinionemu zapłatę kwoty 3.500 zł wraz z odsetkami na rzecz pokrzywdzonej [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE]. Sąd w obszernym uzasadnieniu wskazał, iż obwiniony nie udowodnił, iż kwota 4.000 zł stanowiła jedynie zaliczkę, co stanowiło jego linię obrony w tym postępowaniu.

Dowód: nakaz zapłaty SR [REDAKTOWANE] w [REDAKTOWANE] z dnia 6 lipca 2016 r. (tom I, str. 93), pozew o zapłatę z dnia 22 marca 2016 r. (tom I, str. 95-96), wyrok SR [REDAKTOWANE] w [REDAKTOWANE] z dnia 26.04.2017 r. (tom II, str. 28), wyrok SO w [REDAKTOWANE] z dnia 12 stycznia 2018 r. (tom III, str. 28-29), uzasadnienie wyroku SO w [REDAKTOWANE] z dnia 12 stycznia 2018 r. (tom II, str. 37 – 45)

[REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] po wydaniu wyroku przez Sąd Okręgowy poinformowała za pośrednictwem wiadomości email o konieczności i sposobie uiszczenia zasądzonej wyrokiem sądu kwoty. Wezwanie do zapłaty zostało skierowane również na jego adres prywatny i adres kancelarii, pokrzywdzona wysłała także wiadomość sms. Nie przyniosło to jednak skutku. Obwiniony do dnia wydania niniejszego orzeczenia nie tylko nie zwrócił [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] kwoty określonej w wyroku sądu powszechnego, ale również nie nawiązał z nią żadnego kontaktu ani nie odpowiedział na kontakt z jej strony. Obwiniony do dnia wydania postanowienia przez Sąd Dyscyplinarny przy OIRP w Gdańsku nie uiszczył na rzecz [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] żadnej kwoty.

Dowód: mail z dnia 17 stycznia 2018 r. (tom II, str. 31), pismo [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] (tom II, str. 36), zeznania świadka [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] (tom III, str. 88-91), wyjaśnienia [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] na rozprawie w dniu 16 czerwca 2020 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Po przeanalizowaniu zebranego w sprawie materiału dowodowego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy OIRP w Gdańsku uznał, że zarzuty przedstawione obwinionemu radcy prawnemu [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] przez Rzecznika Dyscyplinarnego we wniosku o ukaranie są zasadne, a wina w dopuszczeniu się zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych nie budzi wątpliwości.

Sąd wziął pod rozwagę przede wszystkim treść dokumentów dopuszczonych jako dowód w sprawie. Sąd dał wiarę wszystkim tym dokumentom, ponieważ nie znalazł podstaw by kwestionować ich wiarygodność. Treść dokumentów nie jest ani wzajemnie sprzeczna, ani sprzeczna z zeznaniami świadków. Żadna ze stron postępowania nie kwestionowała wiarygodności dokumentów.

Sąd wziął pod rozwagę także treść zeznań złożonych przez świadków: [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE] oraz [REDAKTOWANE], które były spontaniczne, logiczne i spójne. Zeznania świadków nie były sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Tożsama ocena dotyczy zeznań pokrzywdzonych występujących w charakterze świadków.

Przechodząc do analizy zasadności zarzutów postawionych radcy prawnemu przez Rzecznika Dyscyplinarnego:

Zarzut 1. Nie stawił się na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Gdańsku w dniu 17 lipca 2018 r. i nie usprawiedliwił nieobecności ([REDAKTOWANE])

tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz.233 ze zm.) w związku z art. 62 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

Rzecznik Dyscyplinary zarzucił obwinionemu naruszenie art. 62 ust 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, zgodnie z którym *„radca prawny wezwany przez dziekana, wicedziekana, rzecznika dyscyplinarnego lub jego zastępcę, sąd dyscyplinarny, a także wizytatorów, obowiązany jest stawić się w wyznaczonym terminie, a w razie zaistnienia przeszkody usprawiedliwić niestawiennictwo.”*

Przepis przewiduje zatem wprost, iż radca prawny ma obowiązek stawienia się na wezwanie Rzecznika Dyscyplinarnego, a w sytuacji niemożności stawienia się – jest zobowiązany, zgodnie z art. 68³ ust. 5 ustawy o radcach prawnych, do usprawiedliwienia niestawiennictwa poprzez wskazanie i uprawdopodobnienie wyjątkowych przyczyn, które doprowadziły do niestawiennictwa.

W przedmiotowej sprawie radca prawny oświadczył, iż nie stawił się na wezwanie z powodu przedłużającego się posiedzenia Sądu Rodzinnego w [REDAKTOWANE], które rozpoczęło się o 9:30. Wskazał także, że dzień przed wyznaczonym posiedzeniem informował o tym telefonicznie pracownicę ośrodka OIRP w Gdańsku i nie występował pisemnie o zmianę terminu przesłuchania. Nie przedstawił na tę okoliczność żadnych dokumentów, brak jest również jakiegokolwiek notatki w aktach sprawy.

Mając to na uwadze, należy uznać za trudną do obronienia linię obrony, która rozmija się z zasadami logiki. Skoro przyczyną nieobecności na przesłuchaniu była niespodziewanie przedłużająca się rozprawa, to obwiniony nie mógł informować o tym pracownicy dzień wcześniej. Jeżeli natomiast radca prawny przewidywał, że rozprawa może się przedłużyć i poinformował o tym dzień wcześniej – miał w takiej sytuacji czas i możliwości usprawiedliwić swą nieobecność na piśmie z przedstawieniem stosownego dokumentu uprawdopodobniającego/udowadniającego jego twierdzenie. Brak jakichkolwiek dokumentów

uniemożliwia weryfikację stanowiska radcy prawnego, a co za tym idzie – należy uznać, iż niestawiennictwo nie zostało należycie usprawiedliwione ani uprawdopodobnione.

W tym miejscu Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w sposób szczególny pochylił się nad informacją obwinionego o poinformowaniu pracownicy o niemożności stawienia się na przesłuchaniu – brak jest bowiem w aktach notatki na ten temat. Obwiniony nie wskazał jednak kogo informował lub na jaki numer telefonu dzwonił, trudno zatem zweryfikować czy okoliczność jest prawdziwa. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zauważa jednak, że obwiniony w innym przypadku informował telefonicznie o niemożności stawienia się na przesłuchanie – co jednak zostało odnotowane w aktach sprawy – w tej kwestii pracownicy OIRP wykazywali się skrupulatnością. Mając te informacje na uwadze, a także wcześniej dostrzeżoną złamaną zasadę logiki – uznaje się przedmiotową informację za nieudowodnioną.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 22 listopada 2017 r. (SDI 79/170), *„Ocena przesłanki usprawiedliwienia nieobecności w kontekście art. 68³ ust. 5 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t. j. Dz.U. z 2016 r. poz. 233) powinna uwzględniać nie tylko okoliczności związane bezpośrednio z niemożnością stawienia się na rozprawę, ale również wcześniejszą postawę obwinionej i jej obrońców, szybkość podjęcia inicjatywy w przedmiocie wniosku o odroczenie rozprawy (...)”* Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy OIRP w Gdańsku zwrócił uwagę na fakt, iż obwiniony (w związku z mnogością toczących się postępowań dyscyplinarnych połączonych następnie pod jedną sygnaturą) był wzywany na przesłuchania i swoje nieobecności usprawiedliwiał. Miał zatem świadomość, iż jest to warunek konieczny, a usprawiedliwienie nieobecności jest istotnym elementem związanym z brakiem stawiennictwa na przesłuchaniu. Istotna jest również okoliczność, iż obwiniony odebrał zawiadomienie o przesłuchaniu w dniu 25 czerwca 2018 r., a więc – w przypadku zaistnienia kolizji terminów, miał ponad 3 tygodnie na powiadomienie o tym fakcie Rzecznika Dyscyplinarnego.

Warto także zauważyć treść postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2017 r. (SDI 72/16), zgodnie z którym *„Decyzja o usprawiedliwieniu nieobecności uczestnika na rozprawie należy w myśl art. 117 k.p.k. do sądu, który ma obowiązek badać, czy przedstawione usprawiedliwienie wskazuje na okoliczności rzeczywiście uniemożliwiające stronie stawienie się na rozprawę i udokumentowane w sposób nie budzący wątpliwości co do zaistnienia tych okoliczności. Dotyczy to oceny każdego podanego przez oskarżonego powodu (...)”*. W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy OIRP w Gdańsku, argumentacja obwinionego nie wskazuje na okoliczności rzeczywiście uniemożliwiające mu stawienie się na wezwanie Rzecznika Dyscyplinarnego. Obwiniony nie udowodnił, ani nawet nie uprawdopodobnił przedstawionych przez siebie okoliczności. Nie wykazał w żaden sposób, że jego obecność na przesłuchaniu w dniu 17 lipca 2018 r. nie była możliwa. Nie przedstawił na tę okoliczność żadnego dokumentu.

Na tej podstawie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy OIRP w Gdańsku uznał stawiany obwinionemu zarzut za zasadny i wymierzył karę upomnienia. Kara jest współmierna do popełnionego czynu i będzie wystarczającym środkiem dyscyplinującym – jest to kara najłagodniejsza z katalogu kar dyscyplinarnych wynikającego z ustawy o radcach prawnych, która jednak należycie spełni funkcję wychowawczą i prewencyjną.

Zarzut 2. W sposób nieuzasadniony nie dokonał spłaty zaległości wynikających z prawomocnego orzeczenia sądowego z dnia 25.03.2016 r. sygn. akt [REDAKTOWANE] Sądu Rejonowego [REDAKTOWANE] ([REDAKTOWANE]) od dnia wydania w/w wyroku do dnia wniesienia wniosku o ukaranie do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy OIRP w Gdańsku

tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz.233 ze zm.) w związku z art. 6, 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

Rzecznik Dyscyplinarny zarzucił obwinionemu naruszenie art. 6 i 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Art. 6 stanowi, iż radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami.

Art. 11 wskazuje natomiast, iż radca prawny obowiązany jest dbać o godność zawodu nie tylko przy wykonywaniu czynności zawodowych, ale również w działalności publicznej i w życiu prywatnym. Naruszeniem godności zawodu radcy prawnego jest w szczególności takie postępowanie radcy prawnego, które mogłoby zdyskredytować go w opinii publicznej lub podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego.

Zgodnie z doktryną „Dbanie o godność zawodu jest jednym z podstawowych obowiązków każdego radcy prawnego. (...) Każde niewłaściwe zachowania, które mogą podważać zaufanie społeczeństwa do zawodu radcy prawnego jako zawodu zaufania publicznego, lub które mogłyby zdyskredytować radcę prawnego w opinii publicznej – podlegają napiętnowaniu, a radca prawny, dopuszczający się uchybieniu godności zawodu, ponosi z tego tytułu odpowiedzialność dyscyplinarną.” (vide: komentarz do art. 11 KERP, red. Scheffler 2017, wyd. 2/Sobutka).

Radca prawny [REDAKTOWANE] nie wywiązał się z umowy zawartej z klientem [REDAKTOWANE], wobec czego Sąd Rejonowy [REDAKTOWANE] w [REDAKTOWANE] wyrokiem z dnia 25 marca 2016 r. (sygn., akt. [REDAKTOWANE]) nakazał obwinionemu zwrócić klientowi – [REDAKTOWANE], część przyjętego z tego tytułu wynagrodzenia. Wyrok ten jest prawomocny.

Na radcy prawnym, tak jak na każdym obywatelu, leży bezwzględny obowiązek wykonania prawomocnych wyroków. Obowiązek ten wynika z zasad praworządności państwa i dotyczy każdego człowieka, bez względu na jego zawód czy stanowisko. Obwiniony nie wykonał treści przywołanego wyroku, a pokrzywdzony [REDAKTOWANE] skierował sprawę na drogę postępowania egzekucyjnego, które zakończyło się umorzeniem z powodu bezskuteczności egzekucji.

Postępowanie obwinionego jest szczególnie naganne, ponieważ radca prawny, składając słowa roty (ślubowania), złożył zobowiązanie, iż wykonując zawód radcy prawnego, będzie przyczyniać się do ochrony i umacniania porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej. Nie ulega wątpliwości, iż przejawia się to m.in. w poszanowaniu przepisów prawa, jak również orzeczeń wydawanych przez niezawisłe sądy. Od osoby będącej przedstawicielem i reprezentantem prawa wymaga się zatem nadzwyczajnej dbałości w respektowaniu porządku prawnego i szczególnej staranności w tym, aby ten porządek umacniać, a nie podważać. W opinii przeciętnego człowieka, który styka się z wymiarem sprawiedliwości

jako klient lub obserwator, poszanowanie prawa przez radcę prawnego ma szczególne znaczenie, ponieważ radca prawny wykonuje zawód zaufania publicznego. Jeżeli zachowanie radcy jest niegodne i nieetyczne – w sposób szczególnie dotkliwy odbija się to na szacunku do szeroko pojętych przedstawicieli prawa, a tym przede wszystkim do samorządu radców prawnych.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy OIRP w [REDAKTOWANO] w orzeczeniu z dnia 14 maja 2015 r. (Sygn. akt: [REDAKTOWANO]) zaznaczył, iż „w pierwszym rzędzie, wskazać należy, iż samo niewywiązywanie się ze zobowiązań pieniężnych nie może jeszcze przesądzać o tym, że radca prawny dopuszcza się przewinienia dyscyplinarnego. Z drugiej jednak strony okoliczności w jakich dochodzi do niespłacenia przez radcę prawnego swoich długów mogą przesądzić o tym, że zachowanie radcy prawnego ocenione być winno przez pryzmat naruszenia Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,(...)”. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy OIRP w Gdańsku podziela to stanowisko.

Analizując tę kwestię sąd wziął pod uwagę, iż przeciwko radcy prawnemu, poza brakiem respektowania prawomocnego wyroku sądu, przemawia wiele okoliczności, które świadczą o jego złej woli.

Przede wszystkim w sposób stały i świadomy odmawia on zapłaty swoich zobowiązań. Zamiar obwinionego jest aż nadto widoczny – nie wykazuje on bowiem żadnej refleksji nad własnymi czynami. W sposób uporczywy i nieustępliwy podtrzymuje swoje przekonanie, że jest stroną pokrzywdzoną i w związku z tym nie zamierza ponieść żadnych konsekwencji związanych ze swoim nieprawidłowym działaniem w ramach wykonywania zlecenia od klienta.

Obwiniony nie dążył w żaden sposób do złagodzenia sporu z [REDAKTOWANO], nie skontaktował się z nim, jak również nie odpowiedział na żadne próby kontaktu ze strony pokrzywdzonego. Nie przeprosił [REDAKTOWANO], który wskazywał, że jakakolwiek forma skruchy ze strony obwinionego byłaby dla niego satysfakcjonującym sposobem rozwiązania tej sytuacji. Podkreślić należy, iż zobowiązanie obwinionego powstało na skutek wadliwego wykonywania przez niego obowiązków zawodowych, co również istotnie wpływa na ocenę stopnia korporacyjnej szkodliwości czynu. Poza unikaniem obowiązku spłaty zobowiązania, radca prawny wszelkimi metodami dążył do ukrycia majątku, co okazało się być skuteczne, gdyż właściwy komornik sądowy umorzył postępowanie egzekucyjne z powodu bezskuteczności egzekucji.

Sytuacja majątkowa radcy prawnego [REDAKTOWANO] pozwalała na spłatę zobowiązania. Obwiniony w sposób ciągły i aktywny prowadził swoją kancelarię od wielu lat, przyjmował nowe zlecenia, zajmował stanowisko prezesa Zarządu [REDAKTOWANO] w [REDAKTOWANO] z siedzibą w [REDAKTOWANO]. Z zeznań świadka [REDAKTOWANO] i [REDAKTOWANO] wynika również, że wyjeżdżał na zagraniczne wycieczki (np. do Włoch). Wskazać przy tym należy, iż radca prawny nigdy nie występował do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku z wnioskami o jakąkolwiek pomoc finansową czy rzeczową (lub inną, np. wniosek o umorzenie składek) z powodu trudnej sytuacji finansowej. Nigdy nie korzystał z pomocy socjalnej od państwa, nie był klientem Ośrodków Pomocy Społecznej.

Dodatkowo zachowanie radcy prawnego prowadzące do uniknięcia wykonania prawomocnego wyroku i działania na niekorzyść klienta, nie było działaniem jednorazowym, „wypadkiem przy pracy”, ale swego rodzaju schematem, którym pokrzywdził co najmniej dwóch klientów (szerzej: zarzut nr 5).

W toku postępowania dyscyplinarnego obwiniony wskazywał, że rozwód z żoną doprowadził go do trudnej sytuacji finansowej, jednak w żaden sposób nie wykazał ani nawet nie uprawdopodobnił tego faktu, który być może mógłby stanowić dla niego okoliczność łagodząca. Radca prawny wskazał, iż zamierza złożyć wnioski o przywrócenie terminu, skargę w trybie nadzwyczajnym, jednak pozostał w tym zakresie jedynie na własnych oświadczeniach, nie podjął żadnych działań zmierzających do realizacji tych słów.

Nie ulega wątpliwości, iż działania każdego radcy prawnego wymagają szczególnej dbałości w wypełnianiu wysokich standardów zachowania, ponieważ wszelkie nieprawidłowości uderzają w cały samorząd radców prawnych. Zachowanie obwinionego stanowi naruszenie godności zawodu radcy prawnego, ponieważ podważa zaufanie do tego zawodu i dyskredytuje w opinii publicznej. Obwiniony, poprzez brak poszanowania dla prawomocnych wyroków sądów, w sposób nieuprawniony stawia się niejako ponad prawem i dobrymi obyczajami, co zasługuje na szczególne potępienie.

Opisana powyżej analiza stopnia korporacyjnej szkodliwości przypisanego obwinionemu czynu prowadzi do konkluzji, iż radca prawny swoim zachowaniem w sposób szczególnie naganny naruszył kodeks etyki radcy prawnego. Oprócz braku należytego szacunku do porządku prawnego, który reprezentuje m.in. poprzez wykonywanie zawodu radcy prawnego, radca prawny w sposób zuchwały i celowy dążył do uniknięcia wykonania spoczywającego na nim zobowiązania wobec klienta. Brak jakiejkolwiek refleksji i postawa radcy wobec klienta godzi w godność zawodu radcy prawnego.

Mając na uwadze opisany powyżej kontekst sytuacji i okoliczności związane z istnieniem zobowiązania obwinionego wobec pokrzywdzonego ██████████ ██████████, postawa Obwinionego i obrona przez niego linia obrony winna być oceniona wyjątkowo nagannie. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, iż kara pozbawienia radcy prawnego prawa do wykonywania zawodu jest w tej sytuacji dostateczną i adekwatną represją dla poczynań Obwinionego, a zarazem winna spełnić należycie swoje funkcje prewencyjne oraz wychowawcze. Postawa kryminologiczna obwinionego również przemawia za poprawnością takiego rozwiązania (co do tego – jak w zarzucie nr 5).

Kara upomnienia lub nagany byłaby w tym kontekście zbyt łagodna i nie odniosłaby odpowiedniego skutku, natomiast kara finansowa miałaby wymiar „papierowy”, ponieważ czyn zarzucany radcy prawnemu polega właśnie na unikaniu odpowiedzialności finansowej i podważaniu znaczenia i mocy orzeczeń o charakterze majątkowym. Kara zawieszenia w wykonywaniu zawodu radcy prawnego nie daje w tym przypadku gwarancji, że ██████████ ██████████ byliby skłonny przeanalizować znaczenie swojego zachowania i je skorygować, gdyż całkowicie bez refleksji obwinia za zaistniały stan rzeczy innych – nie siebie. Zawieszenie w prawie wykonywania zawodu nie stanowi zatem dostatecznej represji i nie spełni funkcji prewencyjnej.

W tym stanie rzeczy w zakresie zarzutu 2 orzeczono jak powyżej.

Zarzut 3 Zawarł w piśmie procesowym z dnia 26.06.2018 r. sporządzonym w ██████████ do sprawy ██████████ Sądu Okręgowego w ██████████ nieprawdziwe informacje dot. relacji prokurator ██████████ ██████████ z panią dyrektorem ██████████ ██████████ oraz dot. osobistego zainteresowania prokurator wynikiem sprawy w której bierze udział (██████████)

tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz.233 ze zm.) w związku z art. 6, 48, 49 oraz art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

Zgodnie z art. 6 kodeksu etyki radcy prawnego *radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami.*

Art. 11 wskazuje natomiast, iż radca prawny obowiązany jest dbać o godność zawodu nie tylko przy wykonywaniu czynności zawodowych, ale również w działalności publicznej i w życiu prywatnym. Naruszeniem godności zawodu radcy prawnego jest w szczególności takie postępowanie radcy prawnego, które mogłoby zdyskredytować go w opinii publicznej lub podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego.

Art. 48 kodeksu etyki radcy prawnego stanowi, iż radca prawny powinien dbać o to, aby jego zachowanie nie naruszyło powagi sądu, urzędu lub innych instytucji, przed którymi występuje, a także, by jego wystąpienia nie naruszały godności osób uczestniczących w postępowaniu.

Art. 49 kodeksu etyki radcy prawnego rozszerza tę kwestię zaznaczając, iż radca prawny nie może publicznie okazywać swojego osobistego stosunku do pracowników wymiaru sprawiedliwości, organów i innych instytucji, przed którymi występuje, a także do klientów oraz osób, których dotyczą czynności przez niego wykonywane.

Zgodnie z ustaloną doktryną *„Wystąpienia radcy prawnego przede wszystkim powinny mieć charakter profesjonalny i merytoryczny. Zadaniem radcy prawnego jest świadczenie pomocy prawnej, co obejmuje przedstawienie stanowiska prawnego i ochronę prawnych interesów klienta reprezentowanego przez radcę prawnego. Wszelkie uwagi, sugestie, odniesienia do kwestii innych niż merytoryczne niosą z sobą ryzyko zarzutu naruszenia godności osoby, której taka część wystąpienia radcy prawnego miałaby dotyczyć.”* (vide: komentarz do art. 48 KERP, red. Scheffler 2017, wyd. 2/Korczak/Woroniecka). Obowiązek dbałości o to, by wystąpienia radcy prawnego nie naruszały godności osób uczestniczących w postępowaniu koresponduje z obowiązkiem wykonywania czynności zawodowych zgodnie z dobrymi obyczajami, o którym mowa w art. 6 KERP.

Bezsporne jest, iż obwiniony w piśmie procesowym z dnia 26 czerwca 2018 r. skierowanym do Sądu Okręgowego w [REDAKTOR] zawarł oświadczenie, iż „ (...) prokurator [REDAKTOR] od 2 lat weszła w jakiś bliskie niejasne relacji z panią dyrektorem i stała się faktycznie jej osobistym prawnikiem, wspiera ją na rozprawach, prostuje jej wypowiedzi, naprawia błędy i konsultuje jej wnioski na korytarzu przed kolejnymi rozprawami. Sama zbierała materiały przeciwko [REDAKTOR] i sama po 12 latach sporządziła akt oskarżenia i sama go również osobiście własnoręcznie podpisała. Odczuwa osobista nienawiść do matki dziecka i robi wszystko żeby zaszkodzić jej.”

Obwiniony nie załączył żadnego środka dowodowego potwierdzającego lub chociażby uprawdopodobniającego wyżej wskazane okoliczności. Jego wystąpienie naruszyło godność osób uczestniczących w postępowaniu. Radca prawny okazał publicznie swój stosunek do osoby prokuratora, co do której powinien zachować słowną powściągliwość i formułować tezy oparte wyłącznie na przepisach prawa i merytorycznych przesłankach. Zarzucając prokuratorowi [REDAKTOR] niejasne i bliskie powiązania z podmiotem występującym

w postępowaniu sądowym, winien uczynić to nie tylko w innej formie, ale również ze szczególną dbałością o udokumentowanie tego powiązania i tylko w związku z konkretnym wnioskiem czy zarzutem w sprawie. W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, z pełnym przekonaniem uznać można, iż charakter i forma wypowiedzi obwinionego jest szczególnie naganna, ponieważ podważa nie tylko porządek prawny, ale stanowi niemożliwą do zaakceptowania formę procesowego zdyskredytowania osoby prokuratora w celu osiągnięcia sukcesu procesowego. Zawarte oświadczenie obwinionego nie było powiązane z żadnym jego wnioskiem procesowym, a jedynie miało na celu przedstawienie pani prokurator w złym świetle. Działanie radcy prawnego ujawnia dodatkowo jego brak wiedzy co do przepisów prawa regulujących charakter, znaczenie i cel udziału prokuratora w postępowaniach sądowych. Brak znajomości przepisów prawa prowadzący do tak nagannych i niepopartych dowodami wniosków, które są następnie formułowane jako argument w procesie sądowym, dyskredytuje obwinionego i podważa godność zawodu radcy prawnego.

Nagannosc zachowania obwinionego pogłębia dodatkowo okolicznosc, iż nieprawdziwe twierdzenie zawarte zostało w treści pisma procesowego. Zatem nie miało to charakteru nagłego i nieprzemyślanego impulsu, co mogłoby w pewnych okolicznościach stanowić okolicznosc łagodzącą. Dlatego zasługuje to na szczególną dezaprobatę i napiętnowanie, albowiem takie zachowanie nie ma nic wspólnego z korporacyjnym profesjonalizmem, którego wzorce kreują jego organy samorządowe, w tym orzecznictwo dyscyplinarne.

Mając powyższe na uwadze, uznając obwinionego ██████████ za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy OIRP w Gdańsku na podstawie art. 65 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, wymierzył obwinionemu za ten czyn karę nagany. Przy wyznaczaniu kary Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy OIRP w Gdańsku ocenił wagę naruszenia ciążącego na obwinionym – formułowanie tez, które nie były prawdziwe, a które wskazywały na nieprawidłową i niezgodną z prawem relację prokurator ██████████ z dyrektorem ██████████. Jest to zatem działanie podważające zaufanie do zawodu radcy prawnego. Wzięto również pod uwagę zachowanie obwinionego po popełnieniu zarzucanego jej czynu – nie tylko nie dokonał sprostowania nieprawdziwych informacji, ale utwierdzał klientkę w prawidłowości swojego działania.

Wymierzając karę nagany, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny działał w granicach wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego. Wymierzona kara jest adekwatną represją do działania radcy prawnego uderzającego w godność zawodu radcy prawnego. Trudno bowiem pominąć fakt, iż brak znajomości przepisów prawa doprowadził radcę prawnego do wystąpień, które ośmieszyły wykonywany przez niego zawód. Wymierzona kara spełni również funkcję prewencyjną i wychowawczą, ponieważ obwiniony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i w żaden sposób nie wykazał skruchy lub chociaż chwilowej refleksji nad nieprawidłowością, której się dopuścił w oficjalnym piśmie skierowanym do przedstawicieli wymiaru sprawiedliwości. Łagodniejsza forma kary nie doprowadzi zatem obwinionego do konieczności rozważenia własnego postępowania w kontekście szkody, jaką wyrządził samorządowi radców prawnych.

Zarzut 4. Dopuszcł się działania zawodowego radcy prawnego w warunkach konfliktu interesów (██████████) w okresie od 19 października 2017 r. do 6 grudnia 2018 r. – sprawa ██████████

██████████ Sądu Rejonowego ██████████ w ██████████ (sprawa o eksmisję z lokalu mieszkalnego)

tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz.233 ze zm.) w związku z art. 6, 8-10, 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Zgodnie z art. 6 kodeksu etyki radcy prawnego *radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami.* Art. 8 stanowi, iż „*Radca prawny, świadcząc klientowi pomoc prawną, postępuje lojalnie i kieruje się dobrem klienta w celu ochrony jego praw.*” Art. 9, iż „*Dochowanie tajemnicy zawodowej jest prawem i obowiązkiem radcy prawnego. Stanowi podstawę zaufania klienta i jest gwarancją praw i wolności.*”, Zgodnie z art. 10 „*Obowiązek unikania przez radcę prawnego konfliktu interesów służy zapewnieniu niezależności, a także dochowaniu tajemnicy zawodowej oraz lojalności wobec klienta.*”

Art. 11 wskazuje natomiast, iż radca prawny obowiązany jest dbać o godność zawodu nie tylko przy wykonywaniu czynności zawodowych, ale również w działalności publicznej i w życiu prywatnym. Naruszeniem godności zawodu radcy prawnego jest w szczególności takie postępowanie radcy prawnego, które mogłoby zdyskredytować go w opinii publicznej lub podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego.

Unikanie przez radcę prawnego konfliktu interesów ma przede wszystkim na celu ochronę głównych zasad, którymi powinien kierować się radca prawny przy wykonywaniu czynności zawodowych, tj. niezależności podejmowanych działań, zachowania tajemnicy zawodowej oraz lojalności w stosunku do klienta. Zasada lojalności względem klienta i podejmowania działań zmierzających do ochrony jego praw nie może także prowadzić do naruszenia przez radcę prawnego obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej. Radca prawny nie może być zatem obrońcą lub pełnomocnikiem klientów, jeżeli ich interesy są sprzeczne w tej samej sprawie lub sprawie z nią związanej.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, iż radca prawny ██████████ ██████████ działał w warunkach konfliktu interesów.

W sprawie o alimenty jego klient - ██████████ ██████████, występował po stronie przeciwnej do małoletniego ██████████ ██████████ ██████████, podejmował również działania w celu przejęcia opieki nad dzieckiem – również procesowo nie występował po stronie dziecka. We wszystkich tych sprawach pełnomocnikiem procesowym ██████████ ██████████ był obwiniony.

Oprócz tego obwiniony występował jako pełnomocnik w sprawie o eksmisję, w której reprezentował *de facto* małoletniego, ponieważ działał z uprawnienia ██████████ ██████████ występującego w roli przedstawiciela ustawowego małoletniego. Działania związane ze sprawą o eksmisję miały istotne przełożenie na inne postępowanie, ponieważ dla ██████████ ██████████ była to droga to pozbawienia dziecka lokalu i wykorzystania tego argumentu w postępowaniu o przejęcie opieki nad małoletnim synem.

Oznacza to bezsprzecznie, iż radca prawny ██████████ ██████████ w sposób świadomy występował jako pełnomocnik ██████████ ██████████ w sprawie o eksmisję w celu uzyskania orzeczenia dającego nieuczciwą przewagę w innym postępowaniu, w którym jego bezpośrednim klientem był ██████████ ██████████.

Tym samym obwiniony dokonał naruszenia kodeksu radców prawnych poprzez działania w warunkach konfliktu interesów. Wziąwszy pod uwagę zachowanie obwinionego, OSD doszedł do wniosku, że radca prawny w sposób oczywisty naruszył obowiązek nieczynienia czy też powstrzymania się od podejmowania działalności, w której doszło do powstania konfliktu interesów.

Orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w ~~XXXXXXXXXX~~ z dnia 17 maja 2018 r. (), ocenia, iż działanie radcy prawnego działającego w warunkach konfliktu interesów naraża „na szwank zawód radcy prawnego jako zawód zaufania publicznego, a tym samym ingeruje w godność zawodu. W interesie samorządu radców prawnych jest, by zawód rady prawnego był postrzegany w społeczeństwie jako zawód wolny od tego typu zachowań. Jeśli nawet dojdzie do sporu pomiędzy klientami, którego nie da się rozwiązać drogą ugodową, to normalnym i oczekiwanym od radcy prawnego zachowaniem jest zaniechanie reprezentacji którejs z skonfliktowanych stron we wzajemnych kontaktach, szczególnie w sprawach sądowych. Niedopuszczalne jest tym bardziej prowadzenie jednej sprawy w imieniu klienta z jednoczesnym prowadzeniem innej sprawy przeciwko niemu. To wiedza elementarna (...)” Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy OIRP w Gdańsku podziela to stanowisko nie tylko ze względu na dbałość o jednolitość linii orzeczniczej, ale również ze względu popieranie podobnych norm zachowań zawodowych.

Obowiązek niedopuszczenia do powstania konfliktu interesów powiązany jest bezpośrednio z istotą zawodu radcy prawnego i znacząco wpływa na kwestię oceny uczciwości zawodowej. Obwiniony występując jako pełnomocnik we wskazanych wyżej postępowaniach nie tylko zniweczyła zaufanie do własnej osoby, ale i poderwała zaufanie do wykonywanego zawodu. Takie zachowanie jest jednym z najbardziej nagannych zachowań zawodowych, stoi w rażącej sprzeczności z istotą zawodu radcy prawnego.

Okolicznością niemożliwą do pominięcia jest również fakt, iż działanie radcy prawnego były wymierzone w osobę małoletnią, co zasługuje na szczególne potępienie i jest szczególnie szkodliwe. Każdy klient radcy prawnego musi być przekonany, iż jego interesy będą reprezentowane z zachowaniem najwyższych standardów, a ochrona interesu tego klienta będzie trwała nie tylko w toku postępowania, ale również po jego zakończeniu. Pozbawienie małoletniego prawa do lokalu doprowadziłoby w rzeczywistości do poważnych zagrożeń dla małoletniego. Brak lokalu mieszkalnego nie jest bowiem jedyną lub przeważającą przesłanką do przejścia opieki nad małoletnim dzieckiem. Osoby sprawujące opiekę nad dzieckiem mogłyby zamieszkać w innym lokalu lub ojciec dziecka mógłby posiadać przymioty, które uniemożliwiają mu sprawowanie opieki, a dziecko trafiłoby pod opiekę osób trzecich – scenariusze zagrażające dobru małoletniego dziecka można mnożyć. Tym samym obwiniony z całą pewnością nie działał w interesie małoletniego, a jedynie w interesie jego ojca – i to ze szkodą dla dziecka.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zauważa także, iż postawa obwinionego wskazuje, że nie dokonał on w zakresie zarzucanego mu czynu żadnej samoanalizy i krytycznej oceny własnych działań przez pryzmat kodeksu etyki radców prawnych. Nie przyznaje się do zarzucanego mu czynu, nie okazał skruchy, nie wykazał się żadną refleksją nad swoim postępowaniem mimo oczywistej sprzeczności interesów jego klientów. W przedmiocie analizowanego zarzutu obwiniony nie wykazywał żalu czy poczucia winy w związku z zaistniałą sytuacją, nie przeprosił pokrzywdzonego ani w żaden sposób nie próbował naprawić czy wytłumaczyć swojego postępowania. Co więcej, nie wykazywał chęci poprawy, a jego postawa była lekceważąca i arogancka wobec przedstawionego mu zarzutu.

Wyjaśnienia obwinionego nie są przekonujące. Podczas przesłuchania w dniu 18 czerwca 2018 r. (k. 75, tom V) radca prawny wskazał, iż kierował się dobrem dziecka i dążył do tego, żeby dziecko zostało eksmitowane z lokalu (w którym mieszkało z matką i babcią) i wróciło do ojca i żeby nikt się nad nie znęcał nad małoletnim i w przyszłości dziecko nie uległo demoralizacji – podobne stanowisko wypływa z treści pism procesowych załączonych do akt sprawy i składanych przez obwinionego. Podczas przesłuchania w dniu 25 września 2018 r. ██████████ wskazał, iż jest to pozorny konflikt interesów, ponieważ po eksmisji dziecka dziecko może automatycznie wrócić do ojca (protokół przesłuchania obwinionego – k. 20, tom III). Po raz kolejny powieli on stanowisko, które jest jedną z dostępnych opcji i nie następuje z automatu. Pozbawienie dziecka prawa do lokalu nie oznacza bowiem, że z całą pewnością trafi ono pod opiekę drugiego rodzica.

Mając powyższe na uwadze Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał obwinionego za winnego dokonania czynu dyscyplinarnego i wymierzył karę pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego.

W zakresie wymierzonej kary Sąd wziął pod uwagę stopień winy obwinionego, okoliczności popełnienia czynu, stopień ich szkodliwości, także fakt, iż radca prawny wykonuje swój zawód od wielu lat – powinien znać i bezwzględnie przestrzegać podstawowe zasady etyczne obowiązujące w tym zwodzie. Na wymiar kary wpłynęło także zachowanie obwinionego po popełnieniu czynu zabronionego co przesądziło, że adekwatnym będzie wymierzenie obwinionemu powyższej kary. Pozwoli to, w ocenie Sądu, dobrze spełnić funkcje prewencyjne kary – zapobiegać popełnianiu tego typu przewinień w przyszłości i jest adekwatne do stopnia winy obwinionego. Zaznaczyć należy, iż żadna z innych kar nie spełni funkcji wychowawczej, ponieważ radca prawny w sposób bezrefleksyjny podważa zasadność postawienia mu przedmiotowego zarzutu, co pozwala na stwierdzenie, że gdyby obwiniony miał możliwość cofnięcia czasu, ponownie popełniłby analizowany czyn dyscyplinarny.

Zarzut nr 5 Nie dokonał rozliczenia z klientką p. ██████████ (██████████), a także nie realizował prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w ██████████ sygn.. akt ██████████ z 12 stycznia 2018 r. (od dnia wydania w/w wyroku do dnia wniesienia wniosku o ukaranie do OSD przy OIRP w Gdańsku)

tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz.233 ze zm.) w związku z art. 6, 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego)

Rzecznik Dyscyplinarny zarzucił obwinionemu naruszenie art. 6 i 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Art. 6 stanowi, iż radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami.

Art. 11 wskazuje natomiast, iż radca prawny obowiązany jest dbać o godność zawodu nie tylko przy wykonywaniu czynności zawodowych, ale również w działalności publicznej i w życiu prywatnym. Naruszeniem godności zawodu radcy prawnego jest w szczególności takie postępowanie radcy prawnego, które mogłoby zdyskredytować go w opinii publicznej lub podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego.

Obwiniony, na podstawie prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w [REDAKTOWANE] (sygn. akt [REDAKTOWANE]), był zobowiązany wobec klientki [REDAKTOWANE] do zwrotu części przyjętego wynagrodzenia.

Okoliczności przedmiotowego zarzutu są w zasadzie podobne z treścią zarzutu nr 2 skierowanym przez innego pokrzywdzonego - [REDAKTOWANE]. W obu tych przypadkach radca prawny [REDAKTOWANE] nie dokonał rozliczenia z klientem mimo wydania przez sąd powszechny prawomocnego wyroku nakładającego na radcę prawnego taki obowiązek. Tym samym motywy uzasadnienia zarzutu nr 2 znajdują pełne zastosowanie do niniejszego czynu.

Radca prawny składając ślubowanie złożył zobowiązanie przyczyniania się do ochrony i umacniania porządku prawnego, czego przejawem jest m.in. poszanowanie przepisów prawa, respektowanie wyroków sądów powszechnych. Radca prawny, jako osoba wykonująca zawód zaufania publicznego, winna na każdej płaszczyźnie działać w taki sposób, aby swoim postępowaniem umacniać powagę i zaufanie do pełnionego zawodu.

Jeżeli zachowanie radcy jest niegodne i nieetyczne - w sposób szczególnie dotkliwy wpływa na zmniejszenie się szacunku społeczeństwa do szeroko pojętych przedstawicieli prawa, a tym przede wszystkim do samorządu radców prawnych. Słuszne jest zatem stanowisko doktryny, zgodnie z którym *„Każde niewłaściwe zachowania, które mogą podważać zaufanie społeczeństwa do zawodu radcy prawnego jako zawodu zaufania publicznego, lub które mogłyby zdyskredytować radcę prawnego w opinii publicznej - podlegają napiętnowaniu.”* (vide: komentarz do art. 11 KERP, red. Scheffler 2017, wyd. 2/Sobutka).

Wyrok Sądu Rejonowego [REDAKTOWANE] w [REDAKTOWANE] został zmieniony na korzyść pokrzywdzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w [REDAKTOWANE] i jest prawomocny. Obwiniony odmawia wykonania obowiązku, który w ten sposób został na niego nałożony. Tymczasem radca prawny nie ma ku temu podstaw, ponieważ orzeczenia sądu stanowią istotny element porządku prawnego.

Obwiniony w sposób świadomy odmawia wykonania spoczywającego na nim obowiązku zapłaty kwoty wskazanej w wyroku, a swoim działaniem udowadnia, że nie zamierza ponieść konsekwencji związanych ze nieprawidłowym działaniem zawodowym w toku współpracy z [REDAKTOWANE]. Zarówno Sąd Rejonowy jak i Sąd Okręgowy w treści uzasadnień w sposób bezsprzeczny wskazał na nieprawidłowe działanie radcy prawnego, co powinno być dla niego dodatkowym motywatorem do zakończenia sporu i naprawienia swoich błędów zawodowych poprzez zapłatę należnej [REDAKTOWANE] kwoty. Po wypowiedzeniu pełnomocnictwa radca prawny jest zobowiązany rozliczyć się z klientem, co wynika wprost z przepisów kodeksu cywilnego (art. 746 §1) oraz przekazać mu na wezwanie wszelkie dokumenty dotyczące sprawy. Pani [REDAKTOWANE] zakończyła współpracę z oskarżonym w sposób skuteczny, mimo to nie doszło do rozliczenia usługi. Podjęta przez [REDAKTOWANE] obrona procesowa nie przyniosła pożądaných przez niego rezultatów. Obwiniony wykazuje zatem w sposób rażący swoją złą wolę i godzi tym samym w godność zawodu radcy prawnego, co bezsprzecznie uderza w samorząd zawodowy.

Jak wskazano w uzasadnieniu zarzutu nr 2, sytuacja majątkowa radcy prawnego pozwalała na spłatę istniejącego zobowiązania ze względu na jego aktywność zawodową i pozazawodową oraz brak udokumentowanej potrzeby wsparcia finansowego. Twierdzenia obwinionego, iż jest w trudnej sytuacji finansowej ze względu na rozwód z żoną, nie znalazły potwierdzenia w materiale dowodowym zebranym w niniejszej sprawie.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny dokonał szczegółowej analizy stopnia korporacyjnej szkodliwości przypisanego obwinionemu czynu, problematyki zamiaru z jakim działał, okoliczności łagodzących i obciążających, a także kwestii prewencji indywidualnej i generalnej, to jest tych okoliczności które winny być uwzględnione przy wymiarze kary. Na tej podstawie uznano, iż kara pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego jest dostateczna i adekwatna do działań obwinionego i jako jedyna z katalogu kar dyscyplinarnych, należycie spełni funkcję prewencyjną i wychowawczą. OSD uznał, że jest to kara, która uwzględnia szkodliwość społeczną czynu oraz jest odpowiednia do wagi dokonanego przez obwinionego naruszenia. Radca prawny nie wykazuje skruchy, nie podjął żadnych prób w celu np. rozłożenia zaległości na raty lub innej polubownej formy porozumienia się z pokrzywdzoną. Skutecznie unika wykonania prawomocnego wyroku sądu, jego postawa jest w tym przedmiocie naganna i nie licuje z godnością wykonywanego przez niego zawodu. Sąd przy wyznaczaniu kary kierował się także elementami tworzącymi tzw. pozytywną prognozę kryminologiczną. Należą do nich m.in. postawa sprawcy, jego karalność, a także właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia. Wspomniane składniki prognozy powinny uzasadniać tezę, że sprawca zostanie "zdyscyplinowany", to znaczy, że nie popełni ponownie przewinienia dyscyplinarnego. W analizowanym przypadku Sąd doszedł do przekonania, że jedynie kara pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego zagwarantuje, iż obwiniony nie będzie w przyszłości popełniał podobnych czynów dyscyplinarnych – nie był to bowiem jednostkowy przypadek.

Mając na uwadze zakres wymierzanych wyżej kar dyscyplinarnych za poszczególne czyny dyscyplinarne, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny na podstawie art. 65¹ ust 2 pkt 5 ustawy o radcach prawnych, wymierza karę łączną pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego. Oznacza to zatem, przy orzeczonych za kilka przewinień karach rodzajowo różnych i karze pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego wymierza się karę łączną pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny obciążył radcę prawnego [REDAKOWANE] zryczałtowanymi kosztami postępowania dyscyplinarnego na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku zgodnie z art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych, ponieważ w przypadku ukarania koszty te ponosi obwiniony.

Przewodniczący:
/-/ Anna Lidzbarska

Członkowie:
/-/ Iwona Haniewicz
/-/ Michał Grochowicki

/-/ właściwe podpisy na oryginale

POUCZENIE:

Niniejsze orzeczenie nie jest prawomocne. W terminie 14 dni od daty otrzymania orzeczenia z uzasadnieniem przysługuje stronom odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Gdańsku.